

# KIS LAP



SÉTAKOCSIZÁS. (Lásd a 378. lapon.)

...d a te olvasó  
 ...lesz letenned  
 ...mi való bele,  
 ...a meg, hanem  
 ...reléstan? —  
 ...it levélbélyeg-  
 ...De fiacskám:  
 ...alak én azzal,  
 ...» K. L.«-ből,  
 ...megjelent. Hi-  
 ...án egynek jut  
 ...bb, másiknak  
 ...van intézve.  
 ...vettem, át is  
 ...iben. — F. J.  
 ...egy szempont  
 ...gy sikerültebb  
 ...a. Egyébkint  
 ...tve s így csak  
 ...or döntik már  
 ...pok se tudják,  
 ...ried Regina.  
 ...ve s a közleni-  
 ...lárrika. Mind  
 ...nt ismeretesek  
 ...só — korsó  
 ...könnyűek. Az  
 ...a német Renn-  
 ...góta rén-szar-  
 ...röllich Dora.  
 ...Gábor. Időjé-  
 ...ul veszem. —  
 ...k azok fiacs-  
 ...van gondolko-  
 ...gy legalább is  
 ...veled előre,  
 ...értelme volna  
 ...azt szeretné,  
 ...esetre azt bi-  
 ...det nagy mér-  
 ...zélése; s ez is  
 ...sed jelentékte-  
 ...mutatja mégis,  
 ...ausch testvé-  
 ...gyvárosból én  
 ...ék most! —  
 ...szönettel foga-  
 ...s testvérek.  
 ...sére osztottam  
 ...Több rendbeli  
 ...t egyenkint elő-  
 ...zőzölhettek.

...etlen irás vagy  
...pirosuk miatt,

...menaeum-épület.  
...szv. társulat.

XXX. kötet, 24. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.  
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. június 13-án

## ALADÁR ÉS HUGOCSKÁJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)



MAMA még komolyabb lett. Most már belátott egészen a kis leány szívébe. Látta, hogy irigység, önzés lakik ott. Mivel Aladárnak egy másik kedvence is van, tehát Piroska mérgeződik, boszus és a szegény fiun tölti haragját.

— Ez az oka? szólt a mama. No's, mondok én neked egy kis történetet.

E szó hallatára Piroska arca egészen fölragyogott. Mert annál nem volt kedvesebb mulatsága, mint ha a mama mesélt neki. Mikor pedig a mama mesélt, akkor mindig tudta, hogy a mama meg van elégedve, meg akarja jutalmazni. Most is azzal biztatta tehát magát Piroska, hogy a mama nem akar többé beszélni arról a kellemetlen dologról, inkább elmesél valami szép históriát.

Örvendezve ugrott tehát a mama nyakába:

— Jaj, de jó az én mamácskám! És ugy-e szép történetke lesz és hosszú, nagyon hosszú?

— Nem lesz nagyon hosszú... és hogy szép-e, majd megvállik. Hanem azt kívánom, hogy nagyon figyelj.

— Oh, figyelek! Én mindig nagyon szeretem a történetkéket.

— No's tehát: hol volt, hol nem volt, egyszer volt egy kis leány, a ki egy igen szép házban lakott. Voltak szülei, kik nagyon szerették s mindig kedvét keresték, valósággal elkényeztették. Ennek a kis leánynak szép ruhácskái voltak, mindig csinosan felöltöztették. Ebédre, ozsomnára

és a mikor csak kellett, válogathatott mindenféle csemegében, úgy, hogy szinte belebetegedett a sok jóba. Voltak játékszerei s reggeltől estig vigan játszott, alighogy egy kis ideig tanult, ami persze szintén szükséges volt, mert különben tudatlanul növekedett volna föl. De mivel még kicsi volt, hát nem kellett sokat tanulnia, azt még későbbre hagyták. Hát mit gondolsz, ennek, a kis leánynak ugy-e, nagyon boldognak kellett lenni?

— Természetesen! Nagyon boldog volt.

— És ugy illett, hogy mikor szülei, testvérei olyan boldoggá tették, akkor ő meg jó, kedves, nyájas legyen.

— Persze!

— Ugy van. Tudtam én, hogy ezt fogod gondolni te is. No's, ugyanazon a vidéken élt egy másik gyermek, egy szegény fiu. Ennek már aztán egészen másféle dolga volt. Nem élt se apja, se anyja, nem voltak testvérei, de még rokonai és barátai sem. Nem volt puha ágya, hogy éjszakára megpihenjen, és ha megéhezett, örülnie kellett, ha száraz kenyeret kapott, rongyos öltönye is szakadozott róla, nem volt, aki mást adjon rá. Arra nem is gondolhatott, hogy játékkal, mulatozással töltse az időt, hanem pénzt kellett keresnie azok számára, a kik kegyelemből megtürték a házuknál. Nem kényeztette ám senki, mint azt a boldog leánykát, hanem annál többször bántották, verték, mert nem volt aki védelmezze; ha betegen feküdt, senki sem törődött vele, még csak egy pohár vizet sem nyujtottak neki, és ha bus, szomorú volt, nem vigasztalta senki, még azt sem kérdezték: mi a baja.

Ugy-e, ez a szegény fiu nagyon boldogtalan volt?

— Oh, nagyon.

— És sajnáltad volna, ha látod?

— Persze, nagyon sajnáltam volna.

— Majd meglátjuk. A Gondviselés megsajnálta a szegény fiut, ki minden szenvedése és szomorúsága mellett is jó fiu maradt, szelid és becsületes. Ugy fordult a dolog, hogy a szegény jó fiu odakerült ahhoz a házhoz, a hol az a boldog leányka élt. A leányka testvérei, de különösen egyik fiu, megsajnálta és megszerette a szenvedőt, aztán a többiek is, és mert jó gyermekek voltak, azt kívánták, hogy mikor nekik olyan jó dolguk van, ne legyen az a szegény fiu olyan nagyon szerencsétlen. Igyekeztek megvigasztalni a szomorúkodót, nyájasak voltak hozzá és mert derék, jó volt, méltán szerették is mindnyájan. De mégis, nem mindnyájan szerették; volt egy valaki, a ki nem szerette. Ki tudná-e találni, melyik volt az?

Piroska most már nyugtalanul fészkelődni kezdett... sejtett valamit, ez a történet nagyon ismerős volt előtte, pedig soha sem beszélte senki; mégis mintha ráismert volna. És mikor így másról hallotta, nagyon csufnak találta, amit ebben a történetben egy valaki elkövetett. Pedig a mama még nem is mondta meg, csak kérdezte. Hanem Piroska zavardottan, pirulva hebegte, hogy ő nem tudja, ki lehetett az, a ki nem szerette azt a szegény jó fiut.

— Persze, nem is könnyű azt kitalálni, mert senki sem hinné el egykönnyen. Pedig úgy van, hogy az a szerencsés, boldog leányka üldözte a szegény

jó fiut. Mindenki bámult rajta, mert a kinek jó dolga van, a ki boldog, annak az a kötelessége, hogy segítsen a szenvedőkön, nyájas, kedves legyen hozzájuk, vigasztalja őket. De ez a kis leány e helyett irigy és önző volt; attól félt, hogy most már neki kevesebb jut a jóból, testvérei másra is gondolnak, nemcsak reá, és ezért gyűlölte azt a szegény fiut, ellenére tett, bántotta és szomorította. Pedig az a szegény fiu még ekkor is arra törekedett, hogy kedvét keresse ellenségének, végre pedig, mikor a makranczos kis leány egyszer veszedelembé keverte magát, az a jó fiu mentette meg, még pedig úgy, hogy aztán maga jutott veszedelembé helyette. Mit gondolsz, nem volt-e ez szép és nemes cselekedet?

Piroska most már egészen Vöröske lett és nem tudott felelni. A mama pedig folytatta:

— Igenis, nemes tett volt, a derék fiu feláldozta magát, pedig jól tudta, hogy az a kis leány ellensége. És azután a szegény fiut súlyos betegen vitték haza, nagyon szenvedett, mindenki sajnálta, csak az a kis leány nem törődött vele. Erre nagyon elszomorodtak szülei és testvérei és azt mondák: »Ez a kis leány rossz szívé, mert háládatlan tud lenni megmentője iránt. A hálátlanság pedig a legrosszabb tulajdonság a világon, a hálátlant nem szeretheti senki, az nem érdemli meg, hogy vele valami jót tegyenek többé.«

Ezt Piroska már elfordított fejjel hallgatta.

— No's, ez volt az én történetkém. Most már szeretném tudni, megértted-e? Nézz reám és felelj!

Ez nehéz volt, mert Piroska pár percz óta már javában zokogott, és mikor a mama maga felé fordította, az eszére tért kis leány kétségbeesetten mondá:

— Oh... hát engemet többé nem szeret senki... a mamácska sem... Aladár sem, senki sem...!

— És miért nem? Talán te is valami rosszat követtél el?

— Oh, kedves mama... kedves jó mamácska... bocsáss meg... olyan rossz voltam... de mikor nem magyarázták meg...

— Mert senki sem hitte, hogy irigy önzésed oly nagyra nőhessen. De én még remélem, hogy a jó győzni fog szivedben s a mi régi kedves Piroskánk leszel. No's, beszéljünk csak még egy kicsit. Hát tudod-e azt, hogy ha Bandi meg nem ment, leestél volna a magasból?

— Akkor... akkor még nem tudtam, mikor oda mentem... de aztán láttam.

— És így hát tudod, hogy ha lezuhansz, kezéd-lábad törik, talán agyon is ütnek a kövek.

— I... igen...

— És mért nem mentél el onnan, mikor intettek?

— Azért... azért... mert ő... ő mondta.

— Ki az az ő?

— Hát... Bandi.

— Tehát csupa gyűlölségből nem hallgattál a jó tanácsra sem. Lásd, Bandi ekkor azt mondhatta volna: »Jól van, én figyelmeztettem, a többi nem az én dolgom.« És akkor az az omladozó fal lezuhan veled és agyon is üthet. De

Bandi jó és nemes szivü, ő nem azt nézte, hogy őt sértetted, hanem hogy te vagy veszedelemben, hozzád sietett és megmentett, pedig gondolhatta, hogy neki magának eshetik baja. És azt tudod-e, hogy a ki velünk jót tesz, az iránt hálával tartozunk?

— Tudom! felelé Piroska halkán.

— Eddig nem bizonyítottad be. De remélem, jóvá teszed mindazt, amit hibáztál, ha ugyan még lesz rá időd. Mert azt tudod-e, milyen állapotba jutott szegény Bandi miattad?

— Nem... nem tudom.

— Természetesen, mert nem is kérdezted. No's, megmondom én. Mikor a derék fiut haza hozták és az orvos megvizsgálta, eleinte olyan rosszul volt, hogy azt hitték, egy-két napot sem él, meg fog halni, eltemetjük, mély sirba örökre.

Piroska összeborzadt.

— Azután úgy fordult a dolog, hogy az orvos azt mondta: talán életben marad a szegény sebesült, de le kell vágni a lábát.

— Jaj Istenem! kiáltá Piroska.

És ijedten kapott a maga lábához, mintha azt fenyegetné ilyen szörnyű veszedelem.

— Szerencsére, folytatá a mama, talán ez sem lesz szükséges. Hanem az valószínű, hogy a szegény jó fiu soha sem lesz többé egészséges, teljes életében sánta és béna marad. Mikor ti vigan szaladgáltok, játsztok, ő szomoruan fogja messziről nézni és valahányszor téged lát, mindig az fog eszébe jutni: »Ezért a kis leányért lettem ilyen szerencsétlen, feláldoztam magamat, hogy ő egészséges, bol-

dog maradjon, de ő még csak meg sem köszönte, mert rossz szívé, háládatlan.

De már ezt nem bírta Piroska elviselni, s zokogva mondá:

— Nem, nem akarok háládatlan lenni, meg akarom köszönni... oh, nagyon sajnálom, hogy olyan rossz voltam... bocsáss meg, kedves jó mamácskám!

— Én megbocsátok, ha látom, hogy

csakugyan jobb utra tértél. De az nem elég, ha én bocsátok meg, mert nem engemet bántottál meg legmélyebben. Tudod-e, kitől kell bocsánatot kérned?

Piroska egy pillanatra elhallgatott, de aztán elszántan felelé:

— Igen, tudom... Banditól akarok bocsánatot kérni... ki akarok békülni vele, aztán szeretni fogom.



BALATON PARTJÁN. (Lásd a 374. lapon.)

— Így már jól van.

— Menjünk oda hozzá, mamácska! Most mindjárt ki akarok vele békülni.

— Most nem lehet, szegény Bandi most nagyon beteg. Majd ha kissé jobban lesz.

De Piroskának nem volt nyugta többé, minden áron oda akart menni a beteghez. Tehát a mama oda vezette.

Mikor beléptek a szobába, melyben Bandi feküdt, Piroska ugyancsak bámult. Először is abban a csodálatos alakban, a ki ott az ágyon feküdt, alig tudott ráismerni Bandira. Ugy össze-vissza volt kötözve, bepólyázva, arca pedig elváltozott, olyan sápadt volt, szeméi úgy beesetek, hogy csakugyan alig hasonlított ahhoz a piros-pozsgás, egészséges fiúhoz, a ki pár

nappal ez előtt még oly vigan végezte a dolgát.

— De már jobban van mégis, ugy-e mamácska? sugta Piroška. Hiszen beszélget!

Az ám. csakugyan beszélt éppen akkor is, mikor beléptek, pedig akkor épen senki sem volt mellette. Ezen azonban Piroška nem igen csodálkozott, mert tudta magáról, hogy ő is sokszor elbeszélget egészen magában, vagy legföljebb a bábuájához, mely pedig nem tud felelni.

(Vége következik.)

### BALATON PARTJÁN.

(Képpel a 373. lapon.)

**B**USAN ülök a tó partján —  
Sisteryő kedvem kihült:  
Jött morajjal a nagy hullám,  
S kis palotám romba dült.

A part nyirkos fővenyéből  
Róttam össze szépen én;  
Kis ásómmal simítgattam,  
S most a víz csobog helyén.

Busan ülök... Csak azért se!  
Magamat el nem hagyom —  
Csak azért se! Erősebbre,  
Magasabbra megrakom.

Oly erősre, hogy a hullám  
Meg nem árthat már neki —  
Erős szándék, jó akarat  
A hullámot neveti.



### MENNYBE-MENETEL.

(Képpel a 276—277. lapokon.)

**T**ÖBB nagy ünnepet ül meg évenként a keresztény világ s e nagy ünnepek egyike az, mely most köszön be: a Pünkösöd. Ez derült, szép ünnep, tavasz végére vagy nyár elejére, virágok nyitása idejére esik, és a magyar nép el is nevezte »piros pünkösöd« ünnepének.

Kis olvasóim közt, tudom, sokan vannak, a kik már tudják ennek a szép ünnepnek a jelentőségét is. Ez a befejezése annak a történetnek, melyet a Szentírás Uj-Testamentoma ad elő. Jézus születéséről, életéről, szenvedéseiről, haláláról és mennybe meneteléről, aztán a Szentlélek eljövételéről.

Karácsonykor, ezen a kedves ünnepben, üli meg a keresztény világ Jézus születésének emlékét. Örömmel ez mindennütt a jó gyermekeknek is, kikről ilyenkor nem feledkeznek meg a Jézuska, megajándékozva őket mindenféle ajándékkal. És ha talán a mama vagy papa, néni, bácsi adja is át, a boldog és hálás gyermek nem felejt, hogy a Jézuska nevében adják.

Jön azután a Husvét nagy ünnepe, mely eleinte nagy szomoruan folyik, mert arra emlékeztet, hogy Jézus sokat türt, szenvedett és végre meg is halt az Igeért, melyet hirdetett. De Husvét szombatján fölharisan az örömeinek, hirdelve, hogy Jézus föltámadott halottaiból és miképen ő diadalmaskodott a halálon, úgy a szeretet és igazság is győzni fognak és megváltják a rosztól az emberiséget.

És a Szentírás aztán tanítja, hogy Jézus még negyven napig járt a földön tanítványai: az apostolok közt, míg végre fölszállt előttük az égbe. És akkor ígérte nekik, hogy elküldi nekik a Szentleket, ki megvilágosítja elméjüket, hogy szerte az egész világon tanítani tudják az igazság ígét. A mennybe-menetel nagy ünnepével, mely pár nappal előzi meg a pünkösödöt,

Jézus szent története véget ér ugyan, de még hozzá tartozik a Pünkösöd, a mikor lángnyelvek alakjában megjelent a Szentlélek s megvilágítja az apostolok elméjét, kik aztán elszéledének a világ minden részébe és hirdették a tanokat, melyeket Jézus tanított. Es ma száz meg száz millió ember vallja és követi e tanokat, a Szeretet, Jóság, Igazság keresztényi tanait.

Vidám mulatság járja piros pünkösöd napján s kívánom, legyen benne az én kis olvasóimnak is részök. És teljesedjék be rajtok is e szép ünnep jelentősége: nyíljék meg elméjök, szívök mind annak, ami igaz, jó, szép; a ki pedig téves uton járna, annak világosodjék meg az elméje, hogy lássa, mikép csak egy igazi utja van a boldogságnak s ez: az igazi jóság és szeretet!

## A VARÁZS-GYÜRÜ.

— Keleti rege. —



LT egykor Bagdában egy arany-  
míves, ki oly művészettel űzte mes-  
terségét, hogy még az igazhivők  
uralkodójának is több ízben kinyerte a  
tetszését. Egy napon ismét megérdemelt  
dicséretben részesült, midőn egy remek-  
műű, drágakövekkel ékesített koronát  
vitt a palotába. De a dicséretet vésses pa-  
rancs követte. A khalifa — arabusul így  
nevezik az uralkodót — a khalifa ugyanis,  
miután minden oldalról jól megvizsgálta  
a koronát, így szólt:

— Valóban becses darab, ezt az  
irigység sem tagadhatja meg tőled mes-  
ter, s értéke szerint fogod annak árát  
megkapni. De most egy újabb munka  
elkészítésével bizlak meg. Vannak éretek  
és kövek, melyeknek csoda erőt tulajdonít  
a közhít; ilyen kitanult mesternek, a minő  
te vagy, ezt okvetlenül tudnia kell. Ké-

szíts tehát nekem olyan gyűrűt, mely  
engem az életben szerencsésé, mindenki  
által kedvelté tegyen, halálom rö-  
vid és csöndes legyen, hirnevem ellen-  
ben századokon át fenmaradjon. Menj...  
fontold meg jól a hallottakat, kutass...  
semmi fáradságot ne kiméelj, mert siker  
esetén jutalmaztatásod fejedelmi leszen.  
Három havi időt adok neked parancsom  
teljesítésére... különben.....

A megrémült mester ép úgy elér-  
tette a zsarnok befejezetlen mondatát,  
mint az óriási ajtónálló, ki görbe szab-  
lyájával olyatén módon suhintott a leve-  
gőbe, mint mikor valakit nyakaznak.

Ellenmondás, kérés, könyörgés mind  
hasztalan lett volna. Érezte ezt a mester  
is és szó nélkül tántorgott ki a palotából.  
Kábultan vonszolta magát végig a vá-  
sártéren, s lakásához érve, feldult arczán  
a hideg verejték gyöngyözött végig. Csa-  
ládja azonnal körülvette s aggodalmas  
kérdésekkel ostromolta; de ő nem felelt.  
Végre hosszas faggatás után elmondta,  
hogy a khalifa minő lehetetlen dolog vég-  
rehajtásával bizta meg őt.

— Ez az egész? kérdé tőle leg-  
idősebb fia, ki komoly, határozott jellemű  
ifju volt s a vésőt már mesterien kezelte.  
Vigasztalódjál, édes atyám! A kívánt  
gyűrűt el fogom készíteni, még pedig há-  
rom nap alatt!

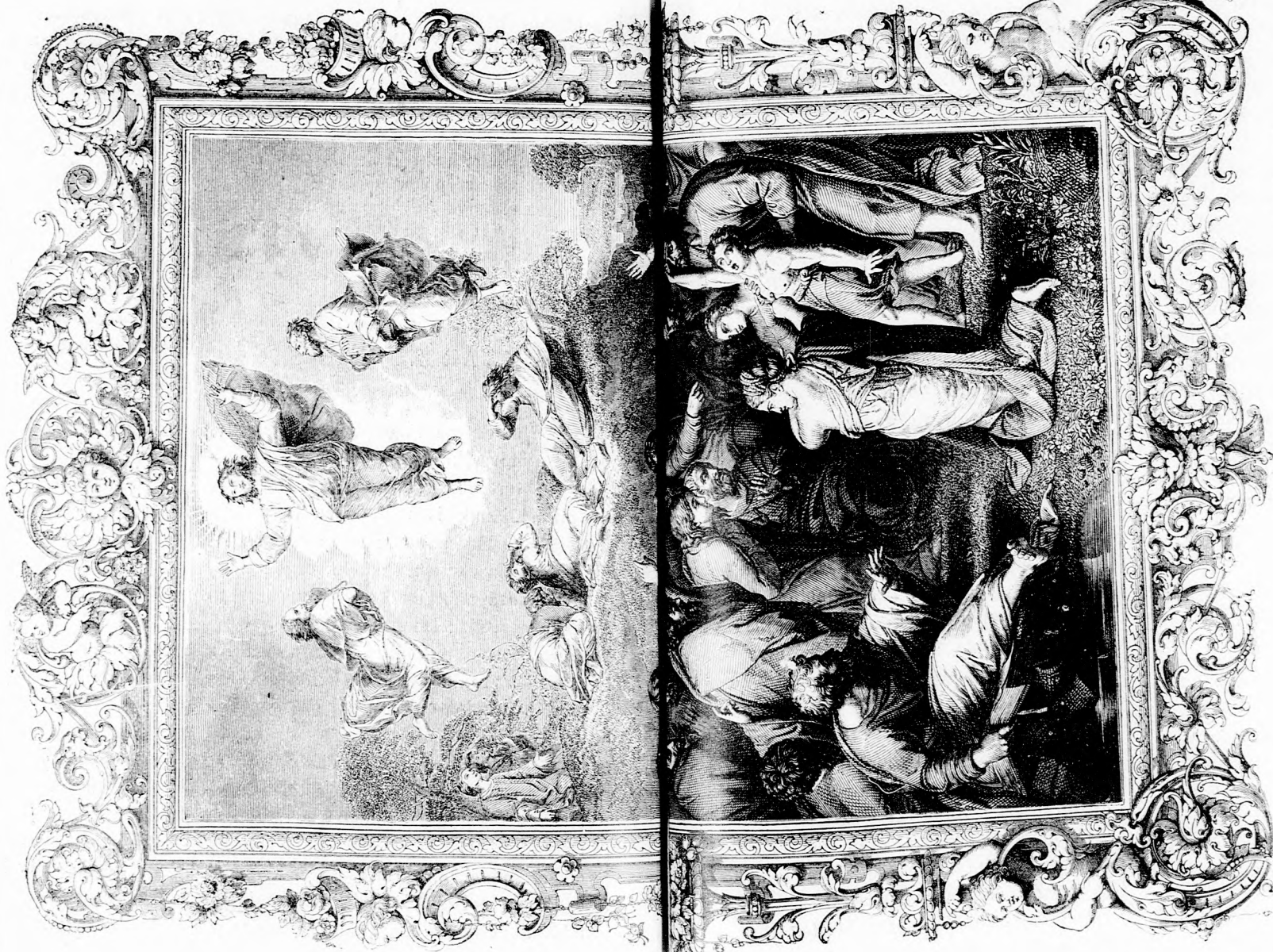
A mester csodálkozva, de mégis re-  
ménykedve hallgatta fiát, mert tudta,  
hogy Isten ügyes kézzel, nagy értelmes-  
séggel és jó szívvél áldotta meg. A fiu  
azonnal a műhelybe ment, hol több napig  
kitartó buzgalommal csiszolt és vésett.  
Mikor azután munkáját bevégezte s aty-

jának megmutatta, ez sem kételkedett a siker fölött; betette a gyűrűt egy se-lyemmel s bársonnyal bélelt szekrény-  
kébe s vigan vitte a palotába.

— Hogyan? Már itt vagy? kiáltá a khalifa s hitetlenül rázta fejét, mikor a nem valami becseskövekkel ékesített gyűrűt megpillantá. Egyszerre azonban összerázkódott, mert a karika bel-sejébe e szavak vol-tak bevésve: »*Minden mulandó!*«

— Minden mu-landó! ismétlé hal-kan az uralkodó. Igenis: a legdi-csőbb nap ép úgy, mint a leghosz-szabb éj . . . az öröm és a bánat. . . hatalmam, dicső-ségem . . . mind ép olyan mulandó, mint legyőzött el-lenségem kinszen-vedése, aki ottlenn elhagyatva sinlő-dik! *Minden mu-landó!* Igaz, igaz! E gondolat bölcs-  
csé tehet a sze-rencsében és tü-

relmessé a megpróbáltatásokban . . . S megbarátkozva e gondolattal, a halál bor-zalma sem rémes többé előttünk.



A gyűrűt felhuzta ujjára s így szólt:  
— Köszönöm neked, drága mester!  
Valóban remekművet készítettél s oly

jutalomban fogsz részesülni, a minőben aranyműves nem részesült soha!

— Főlséges uram! viszonzá a mes-ter, nem az én dicsőségem a gyü-rűbe vésett varázs ige, hanem a fiamé.

— A fiadé?!  
Oly ifju s már is ily ihlet szállta meg? Fel gyorsan paripákra, híveim! Hozzátok élembe a bölcs ifjut és — szakálamra! — e percztől fogva ő az én nagyvezérem.

Értte mentek a lovagok azonnal, a meglepett ifjura pompás ruhákat adtak, büszke paripára ültették, mialatt a hírnök előre menve, folyton kiáltá: »Ez az a férfu, akit a mi urunk és parancsolónk a legmagasabb polczra helyezett!«

Azután tiszte-lettel vezették az ifjut a palotába. A márványlépcső aljáig elébe ment a türelmetlen khalifa és sokáig kém-lelve nézett a

szeme közé, míg végre kezét nyujtva neki, így szólt hozzá:

— Arany és drágakövek között nőtél ugyan fel, de te fényesebb pályára vagy hivatva. Allah engem, csekély szolgáját, megajándékozott e nagy birodalommal; nyujts nekem segédkezet a népek kormányzásában és Isten meg fog áldani. Nézzétek az új vezért, ő a legelső ember utánam a birodalomban.

— Allah tartsa meg őt! kiáltá egy szívvel lélekkel az összegyűlt tömeg. A legelőbbkelő tisztviselők meghajoltak előtte. Az atya örömkönyekkel szemében nézte e jelenetet, míg fiának szíve is gyorsabban s büszkébben dobogott mint azelőtt.

De azért nyugodt és böles maradt a legnagyobb szerencse között is. Mert habár a varázs gyűrű más újján ragyogott is: annak ígéje kitörölhetetlenül volt a szívébe vésve s jól tudta, hogy ez a magasztos percz, az ujjongó tetszés nyilatkozata, az atya öröme, a fény és pompa, élet és dicsőség, mindez csak: *Műlandó.*

Irén néni.

### SÉTAKOCSIZÁS.

(Képpel a czimlapon)

**V**ICZÁM itt a karomon, hé,  
Légy nyugodt!  
Kocsizásból teneked már  
Kijutott.

*Miczikének is van joga,  
Kis babám;  
Kocsikázni bizony ő is  
Akar ám!*

### KÉT EBÉD.

— Beszélyke. —



**E**x nem szeretem a borjusültet...  
én nem eszem belőle, szólt Czilike  
jureszásán.

Mindnyájan csodálkozva néztek rá, a testvérei csodálkozva, a mama kedvetlenül, az apa pedig majdnem boszusan.

— Ha neked nem kell, annál inkább kell nekem! — szólt Dini. Nincs jobb a borjusültnél! Kedves mama, add nekem a Czilike porcióját is, megeszem én.

A mama kissé habozott, ne kényszerítse-e a válogatós Czilikét, hogy megegye, ami az asztalra kerül; de az apa nyugodtan mondá:

— Add oda Dininek, kedvesem. Ha Czilike válogat, legyen kedve szerint. Nem szereti ezt a sültet, hát nem kap belőle.

Dini virgoncz, erős, jó ehető kis legény volt s ugyancsak jóízűen fogyasztotta el a Czilike részét. Mikor mindenki olyan pompásnak találta a sültet, a válogatós Czilike pedig üres tányér mellett ült, hát bizony senki sem találta ezt bajnak, csak épen maga Czilike. Utóljára már sajnálta, hogy kifogást tett, de már késő volt. Azaz még jóvá tehetette volna, ha mindjárt hamarosan megvallja, hogy ok nélküli makranczosságból mondta azt; nem gondolta, hogy szaván fogják. De akkor nevettek volna rajta, ezt pedig már csak nem türhetné. Inkább nem szólt tehát és biztatta magát, hogy majd hoznak még jó ételt, tejhabos rizst; azt nagyon szereti, abból annál többet fog enni. Ezt mindjárt meg is mondta.

— Majd inkább a tejhabos rizsből eszem többet, kedves mama.

— Annyit, a mennyi megillet belőle. Az csak inkább csemege, nem arra való, hogy jóllakjunk belőle.

Most még inkább duzzogott Czilike és azután még inkább, mikor a mama be is váltotta szavát, nem adott neki sokat a kedvencz ételből sem. A többi gyermekek, kik szépen végig ették az ebédet, beérték annyival, a mennyit kaptak; de Czilikének kevés volt, kérni pedig nem mert, látta atyja szigorú arcán, hogy hiába kérne. Pedig bizony még éhes volt egy kicsit. Hanem ezt sem vallotta meg, nehogy testvérei nevéssenek rajta. Inkább duzzogott tehát és úgy titokban panaszkodott magának, milyen rossz ebédje volt. Csak hogy ezzel senki sem törődött.

Ebéd után testvérei vígan szaladtak ki az udvarra és játszottak. Czilikének csupa bosszúságtól még erre sem volt kedve.

— Czilike! Jőjj hamar! kiáltá Dini. Megyünk sétálni a mezőre. Hozd az abroncsot, majd kergetjük.

Ezt már Czilike is nagyon szerette, tehát kiment.

Épen akkor, midőn Czilike az ebédnél durczáskodott, a falu tulsó végén Petike és Nettike a mezőről haza felé iparkodtak. Jobb szerettek volna ott kint maradni a napsugaras mezőn, mint bemenni a szűk, szegényes házikóba, a hol laktak; de hát a mezőn volt ugyan virág és pillangó bőven, csak hogy ebből nem igen lehet jóllakni. Már pedig Petike is, Nettike is a sok lepke-kergetés, virág szedegetés után ugyancsak megéhezett.

— Nettike, menjünk haza ebédelni, szólta Petike.

— Jaj de jó lesz! Olyan éhes vagyok!

Szaporán ballagtak tehát haza felé. El is jutottak szerencsésen házikójukhoz, mely ott állt a falu szélén. Kicsike, szegényes házacskája volt ez, mert édes anyjok szegény özvegy asszony volt, aki keze munkájával kereste meg mindennapi kenyerét. Többnyire egész nap oda járt dolgozni és nem vihette magával a gyermekeket. De hát Petike már okos kis vitéz volt, tudott vigyázni magára és Nettikére is. Aztán szépen megvárta, míg a toronyban elharangoztak, akkor ment haza testvérkéjével ebédelni.

A kulcsot ott találta, a hol anyjok rendszeren el szokta dugni. Petike kinyitotta az ajtót és bementek. Az asztalon el volt készítve az ebédjük. Ez pedig nem volt egyéb, mint egy-egy jókora darab vajjas kenyér. Még jó, hogy vajjal meg volt kenve, mert biz az megesett akárhányszor, hogy csak egészen száraz kenyérke jutott és hozzá egy kancsó víz a kútnál.

Petike és Nettike tehát nagyon meg voltak elégedve. Épen egy nagyot harapott mindegyikük a vajjas kenyérbe, mikor nagy vitás, rőfögés hallatszott kívülről.

— A szomszédban a malaczkák dula-kodnak! Nézzük meg!

Ez régi kedvencz multságuk volt. Alacsony kerítés választotta el az udvarukat a szomszéd udvartól és épen ott volt a szomszéd gazdának egy elkerített kis rekesze, melyben vagy tíz kis malaczt

tartott. Ezek pedig ott unalmukban sokszor dulakodtak és sivalkodtak.

Most épen eleséget kaptak és ezen viaskodtak, kinek jusson több. Petike, a mint fölmászott a kerítésre, nagyot nevetett, de nem sokáig. A lába rosszul állt egy kis hasadéokban, megcsuszott és a mint Petike kissé ijedten megkapaszkodott, kiesett a kezéből a vajás kenyér, — egyenesen a malaczkok közé. Meg is látta rögtön egy hamis kis malacz, oda ugrott és elégedett rőfögéssel bekapta. Mire Petike észrevette magát, vége volt az ebédjének, vége teljesen és örökre.

Nettike épen akkor kapaszkodott fel a kerítésre, mikor Petike kétségbeesetten fölkiáltott:

— Jaj! A kenyerem! Megeszi! Megeszi!

Ezen a borzasztóságon Nettike ugy megijedt, hogy ő is kiejtette kezéből a maga ebédjét. Ennek is rögtön akadt gazdája, egy torkos fekete kis malacz kapta be, — vége volt ennek is.

Petike és Nettike egy ideig álmélkodva bámultak egymásra, el sem akarták hinni, mi történt. Pedig ugy volt biz az, odaveszett az ebédjük! Busan szálltak le a kerítésről s Nettikének nagyon sirásra állt a szája. Petike meg akarta mutatni, hogy ő már külön vitéz, elviseli az ilyen szerencsétlenséget. Aztán meg talán lehet is segíteni a bajon.

— Ne busulj, Nettike. Bemegyünk és keresünk más enni valót. Talán még van kenyér a polczon. Majd szegek én még nagyobb darabot.

De biz abból nem vágott, se nagyot, se kicsit, mert hiába kutatták össze vala-

mennyi fiókot, polczot, nem volt a házban több kenyér, édes anyjok az utolsót adta nekik ebédre és este a munkáról hazajövet készült kenyeret venni. A vége tehát az lett, hogy Petike nagy busan így szólt:

— Már hiába... nincs... nem talállok... már ma nem ebédelünk.

Erre a szomorú hirre a kis Nettike nem bírta tovább. Keservesen sirni kezdett. A jó Petike csititgatta:

— Ne sirj no... hiszen egy nap nem a világ... majd este kapunk valamit. Most képzeljük, mintha megebédeltünk volna... menjünk a kuthoz, igyunk jó friss vizet. Az nagyon jó!

Ittak jó friss vizet, de Petike hiába bizonyitgatta, hogy ez nagyon jó, Nettike sirdogálva mindig csak azt mondogatta:

— Igen nagyon jó, de én éhes vagyok!

— Magam is, de már azon nem segíthetünk, mikor azok a csuf malaczkok megették a mi jó kenyerünket! Oh, olyan csuf torkosak! Mintha nem kapnának elég enni valót! Dejszen, nem is megyünk oda többé közel sem! No, ne sirj! Kölcson adom neked az én kis kocsimat, aztán kísétálunk megint a mezőre.

A kis kocsi hallatára Nettike megvigasztalódott egy kicsit, mert azt a kis kocsit huzogatni az ő legfőbb gyönyörűsége. A kis kocsi nem volt ugyan egyéb egy ócska katulyánál, mely alá Petike tengelyt és apró kerekeket faragott; nagyon szegényes játékszer volt, de olyan egyszerű gyermekek, mint Petike és Nettike, azzal is elmulattak, tele szedték kavicssal, füvel, huzogatták és olyan örömük

telt benne, mint akármelyik boldogabb gyermeknek az ő czifra játékszerében.

Petike tehát előhozta a kis kocsit, az ajtót gondosan becsukta, a kulcsot eldugta a helyére és azután épen olyan éhesen, a mint jöttek, megint utra keltek. Petike sem volt valami jókedvű, de mivel megígérte jó anyjának, hogy gondját viseli a kicsikének, hát iparkodott többé nem gondolni többé a szerencsétlenül járt ebédre

és kiverni Nettikének is a fejéből az éhséget. Ez persze nem volt könnyű dolog, mert a kicsike minduntalan újra sirva fakadt és mondogatta, hogy éhes. Petike alig tudta megvigasztalni azzal, hogy egy-egy szép kis kavicsot tett a kocsiba.

A mint így bandukoltak a mezőn keresztül s Nettike épen megint nagy sir-dogálásra mozgatta a száját, egyszerre



...NEM FELELT EGYIKÖK SEM. (Lásd a 382. lapon.)

csak előttük termett valaki, — egy csinos uri leányka, finom ruhába öltözve s kipirult arczczal, mert kimelegedett az abroncs-kergetésben. Czilike volt.

Elvált testvéreitől, kik egy kicsit bosszantgatták az ebédnél tanusított visellete és válogatósága miatt. De aztán, a mint vigan szaladgált, hamar elfelejtette az egészet.

A mint a szomorú képü, szegényes két kis gyermeket megpillantá, megállt. Jószívü leányka volt, tehát megszólította Nettiket:

— Miért sirsz? Mi a bajod?

Erre a kérdésre Nettikének csak még inkább eszébe jutott az ebéd szomorú vége és még inkább elbusult. De még Petike is nagyon kedvetlenül gondolt erre vissza

s nem felelt egyikök sem. (Lásd a képet a 381. lapon.)

— Szóljátok hát! Valami nagy bajotok történt?

— Éhes.... éhes vagyok! zokogá végre Nettike.

Petike szükségesnek találta megmagyarázni.

— Igen, éhes, mert nem ebédelt.

— Nem ebédelt! Ugy-e, rossz voltál, megbüntettek?

— Nem voltam rossz, szólt a kicsike neheztelve. A csuf fekete malaczká ette meg!

— Micsoda? No már ez furcsa! Hát hogy mászott volna fel a fekete malacz az asztalra?

— Nem is mászott fel... hanem mi másztunk fel a kerítésre és leejtettük a kenyeret... én is... Nettike is.

— No, az még nem olyan nagy baj, azért ebédeltetek.

— Már hogy ebédeltünk volna, mikor azok a csuf torkos malaczkók bekapták a kenyérünket.

— De hiszen ettetek egyebet is?

— Egyebet? Nem volt egyéb...

— Hogyan? Csak egy kis kenyér volt ebédre?

— Persze... aztán többet már nem találtam a polcon... majd este hoz a édes anyánk... akkor majd kapunk... ne sirj no, Nettike... majd kapsz este nagy, nagy darabot.

Épen ekkor közeledtek Czilike testvérei és hívták haza, mert a mama küldött utánok. Czilike tehát megindult haza felé, de nagyon elgondolkozva. Sehogy sem tudta elfelejteni azt a két szegény gyer-

meket, kik éhesen bolyongnak ott a mezőn, mert nem ebédelték. De ha ebédelték volna is... micsoda ebéd az, egy kis kenyér? Czilike szegyenkezve gondolt arra, hogy ő csupa válogatásból még a jó sültet is visszautasította és aztán azt hitte, rossz ebédje volt, mert valamicskével kevesebbet evett, mint máskor. Mit csinált volna szegény Nettike helyén?

Egészen elkomolyodva ért haza és egyenesen a mamához sietett.

— Kedves mama, nagyon sajnálom, hogy ebédnél olyan rosszul viseltem magamat. Bocssáss meg, mamácska, nem teszem többet.

Aztán még egyebet is beszélgetett.

Másnap az ebédnél pompás csibe-sült került az asztalra. De ekkor bámult csak még igazán mindenki, mikor Czilike így szólt:

— Köszönöm, kedves mama, én nem kérek... maradjon.

— Micsoda? pattant ki Dini. Tegnap a borjusült nem kellett, ma a csibe nem kell? Jól van, megeszem én!

— Ezt bizony nem eszed meg, szólt a mama mosolyogva. Czilikét pedig ne bántsátok. Én tudom, miért teszi.

Ebéd után pedig Czilike jókora csomaggal a kezében megindult ama szegényes házikó felé, melyben Petike és Nettike laktak. Otthon találta őket.

— Hoztam egy kis kárpótlást a tegnapi ebédért, Nettike.

Kibontotta a csomagot és Petikének meg Nettikének szinte káprázott a szemök a jótól, amit láttak: sült csirkecsozott, édes sütemény, fehér kenyér és más mindenféle volt ott. Czilike igazságosan szét-

osztotta köztök. A két kis éhes olyan boldog volt, hogy egy kiskirályljal sem cserélt volna. De Czilike mégis boldogabb volt, mert ő a maga fölőslégéből adta ezt mind. És soha sem esett neki falat olyan jól, mint az, amit ilykép nem maga evett meg.

Ettől fogva Petike és Nettike sokszor kaptak jó ebédet, Czilike pedig nem válogatott, mert mindig eszébe jutott, hogy hány szegény gyermek érezné magát boldognak, ha megkaphatná azt, amit ő eddig szeszélyes válogatásból visszautasított!

## SZÓREJTVÉNY.

## Ég

minden	dennim
denmin	nidnem
nimden	dinnem
mendin	dimem

## MEGFJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 22-dik számában közölt tréfás számrejtvény megfejtése:

666

333

999

Helyesen fejtették meg: Blum testvérek, Geduly Vilma, Mekler Oszkár, Kazy Pista, Redlich Ella (részben), Morvai Jankó, Milecz Erzsike, Ilonka és Pista, Dózsa Aranka és Ödön, Róth Dezső és Jenő, Rosenberg Zoltán, Soós Elvira, Elemér és Zoltán, Lóvy Józsa, Keczner Stefánia és Antal, Havas Jenő, Horyáth Tóni, Roth Eugenia, Eder Ágnes és Andor, Szatmáry Margit, Elsner Aurelia, Latkóczy Etelka, Roth Mariska és Helén (hiányosan). Porosz Jenő.

A »Kis Lap« XXX. köt. 23-dik számában közölt rimes feladvány megfejtését utólag még beküldték: Geiringer Ida, Frölich Dora (hiányosan).

## FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

**Kerekes Pista.** Érthető az érdeklődésed, tudni, a »Kerekes András« szép dalát ki szerzte? Ez egy jeles magyar zongoraművész, *Jeiteles Ignác*. — **Ella.** Magyarázatot tudomásul veszem. — **Szapáry Ilma és Emi.** A gyűjteményt köszönettel vettem s a kis fiuknak átszolgáltattam, akik az ajándéknak nagyon megörültek. — **Liptay Béla.** Gyarlócska kis vers biz a tied. De a IV. elemi osztály tanulóitól ki is várna még nyilvánosságra képes közleményt? A leveled külső alakjára több gondot fordíthatnál. A papirosod sárga pecsétes és a széle metszetlen. — **Sugár testvérek.** Nincs, »hiba a kréta körül«, mert *ny* csak *egy* bétűnek vétetik a magyarban. — **Porutz Olga.** Történetkéd nem érdekes. Csak annyit szeretek benne, hogy szivedre vetted az intést s megsajnálta, amiért oly heves voltál Gyula iránt. Ajánlom, hogy szorgalmasan foglalkozzál a helyesírással. Nagyokat vétesz ellene. Azt írod: »Képzéje« *képzélje* h. »Törötem« eh. *törödtem*, »né tő« eh. *mély*, »eczer« e h. *egyszer*, »szetz« e h. *szedsz* stb. Jövő leveled bizonyára tiszta lesz már az ilyen hibáktól, s a papiros is takaros, amelyre megírod. — **Muskó Adrienne.** Az előadásod természetes, folyékony; de a történetke nincs elég erősen megszerkesztve s nagyon gyorsan esik át a Feri megtérésén. — **Frölich Dora.** Az anya-cizca okossága igazán feltűnő s Flossy hűsége megható. Szélesebb előadásban elég csinos olvasmány válna belőle. — **Fischer Róza.** Ne téveszd el a dolgot: nektek nem *köteleltségtek* minden alkalommal írni Forgó bácsinak, de *jogotok*. Hogy a tanulásood gátolt meg ebben, nem veszem rossz néven. Épp ellenkezőleg: hibáztatnálak, ha a »Kis Lap« miatt köteleltséget mulasztanál. Dícséretedre válik, hogy tanulságot merítesz a »Kis Lap« olvasmányaiból; de már az kevésbbé, hogy piszkos papirosra írsz. — **Pronay Zsanka.** Csinosan van elmondva, de kevés. A rövid leírásnak valami élének kell lenni. Azt hiszem, képes vagy rá. — *Néhány küldeményről a jövő számban. Több rendbeli elbeszélést, rejtvényt, stb., melyet itt egyenként elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

## BÜNTETÉS.

*St. D. — Fr. J. — F. A.* — levelei, rendetlen írás vagy mocskos, rojtos szélű, gyűrött papirosuk miatt, nem jöhettek tekintetbe.

## Kis Ertesítő.

Amiről multkor megemlékeztem : a *Pósa Lajos* „Gyermekversek” című könyvéről — az máris megjelent s valóban kívül-belől aranyos

az. Jó tanulók megjutalmazására most a nyári vizsgák alatt nem is tudnék hamarjában kedvesebbet ennél a gyűjteménynél. Ára a díszes kötetű példánynak 2 frt ; megrendelhető bármely könyvtár által.

**Forgó bácsi.**

## A „Kis Lap” híveihez!

Gyorsan lepörgött ismét egy félv, és vele végéhez közeledik a „Kis Lap” most folyó kötete, a **harminczadik**. Komoly tanítást, vidám tréfát igyekezett nyújtani hétről-hétre és talán nem fogja senki dicsekvésnek tartani, ha azt mondom, hogy kedvesen látott jó barát gyanánt lépett be minden héten kis olvasóhoz, meghozta nekik mindig, amit vártak : az okulást és kellemes szórakozást. **Tizenhat** évi mult után, mely idő alatt a magyar gyermek-világ mind jobban sorakozott a „Kis Lap” zászlaja alá, és az elismerés annyi nyilvánítása után **Forgó bácsi** jogosan találhatja örömét és büszkeségét a műben, melyet a magyar gyermekvilág számára megalapított. Azok, kik első olvasói voltak, ma már embernői emberek, hasznos, munkás férfiai, derék művelt asszonyai a magyar hazának ; a felnőttek helyett mind többen és többen gyültek évről évre az új kis hívek. és bizom benne, így lesz az jövőben is.

A jövő hó elejével indul meg a „Kis Lap” újabb, immár **harminczegyedik** kötete. Nem szükséges elmondanom, mi lesz benne, mire fog törekedni ; elég ha azt mondom, hogy a „Kis Lap” jövőre is olyan lesz, a minőnek kis hívei nagy serege eddig annyira szerette : mulatva oktatója és oktatta szórakoztatója minden jó gyermeknek. Az új kötet, mint az előzők, közölni fog egy **hosszabb elbeszélést** érdekes és tanulságos tartalommal s mellette minden számban felváltva **kisebb beszélyek, mesék, koronként eljátszásra alkalmas kis szindarabok** fognak megjelenni, ugyszintén **ismeretterjesztő cikkek**, komoly és vidám **költemények** s mindezekhez **művészi rajzok**. Elme élesítő **rejtvények** és **feladványok** hosszú sora is vár a megjelenésre. A **jótekonyság** rovatát állandóan nyitva tartom ama kis olvasóim részére, kik oly szerencsés helyzetben vannak, hogy szegények és szenvedők számára juttathatnak fölöslegükből ; **Forgó bácsi postája** pedig folyvást fenn fogja tartani az érintkezést a kis olvasók seregével.

A kik eddig annyi szeretettel követték a „Kis Lap” zászlaját, azokat még újabb hívekkel szaporodva remélem az új kötetnél ismét együtt láthatni. Azért tehát a viszontlátásig szívből üdvözl

**Forgó bácsi.**

Kérjük a „Kis Lap” t. előfizetőit, sziveskedjenek előfizetésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap” előfizetési ára :

<b>Negyedévre</b> . . . . .	<b>1 frt 40 kr.</b>
<b>Félévre</b> . . . . .	<b>2 „ 80 „</b>
<b>Egész évre</b> . . . . .	<b>5 „ 60 „</b>

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legczélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap” **kiadóhivatalához** (Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaem-épület) küldendők.

**A „KIS LAP” kiadó hivatala.**